

Покровская И. Л. Эволюция значений суфийских лексем *дервиш* и *текке* в современном турецком языке

В статье рассматриваются слово- и фразеотворческие возможности ядерных лексем суфийских течений *дервиш* и *текке* в контексте современных лингвистических учений, обобщаются их основные переносные и символические значения в сравнениях, фразеологизмах, паремиях. Проанализирован прагматический потенциал указанных сакральных лексем на материале текстов разных стилей. Аргументировано доказывается, что сакральная сфера жизни турецкого этноса имеет значительное влияние на формирование светской языковой картины мира турков, свидетельством чего является высокая степень метафоризации лексем *дервиш* и *текке*.

Ключевые слова: сакральная сфера, лексема, фразеологическая единица, переносное значение, паремия, контекст.

Pokrovska I. L. Meaning Evolution of the Lexemes *Dervish* and *Tekke* in the Modern Turkish Language

In the article the word and phraseology possibilities the of Sufi lexemes *dervish* and *tekke* are studied in the context of the modern linguistic studies, summarizes their main portable and symbolic values in comparisons, phraseological units, proverbs. There is analyzed the pragmatic potential of the mentioned sacral lexemes on the material of the different styles. There is also argumentically proved, that the sacred sphere of the Turkish ethnic group has a significant influence on the formation of secular Turks linguistic world, the evidence of this is the high level of the metaphor formation process of the *dervish* and *tekke* lexemes.

Key words: sacred sphere, lexeme, the token phraseological unit, figurative meaning, proverbs, context.

Стаття надійшла до редакції 10. 11. 2012 р.

Прийнято до друку 21. 12. 2012 р.

Рецензент – к. філол. н., доц. Должикова Т. І.

О. З. Слободзяник (Львів)

УДК 811.161.2–26'373.21(477.44),,15/16”

**ГЕОГРАФІЧНІ АПЕЛЯТИВИ – ПИТОМІ Й ЗАПОЗИЧЕНІ –
В СТАРОУКРАЇНСЬКІЙ МОВІ**

Як відомо, мова має онімний та апелятивний лексикони. Лексеми на позначення ландшафту, вибрані з тексту пам'яток української мови XVI – XVIII ст., розглядаємо суто як апелятивні назви (*ліс, ріка, улоговина, узвоз, болонє, пуца, гора* тощо). Їх у сучасній славістиці кваліфікують по-різному: географічні терміни [Білінська 2010; Громко 2000] географічна термінологія [Данилюк 2000; Сокіл 2008; Толстой

1969]; географічні назви [Рудницький 1962; Hrabec 1950]; ландшафтні назви [Посацька-Черняхівська 1995; Худаш 1962]; назви навколишньої природи [Ткач 1959]; географічні апелятиви [Марусенко 1968; Подольская 1988]; топографічні номени, назви топографічних об'єктів [Німчук 2002] чи топоапелятиви [Німчук 1983]; географічні номени, географічна номенклатура, географічні терміни [Чучка 1981]; географічна лексика [Данилюк 1999]; географічна апелятивна лексика [Сіденко 2003] та ін.

Такий різнобій у визначенні природи географічної лексики можливий тому, що, на думку М. Толстого, географічна термінологія „є одним з основних резервуарів для топоніміки, насамперед для мікротопоніміки, а часто на конкретній території в конкретних діалектах посідає проміжне місце між ономастичною в широкому розумінні цього слова й номінативною (загальною) сферами мови” [Толстой 1969].

Об'єктом нашого дослідження є *назви натурогенних об'єктів географічної оболонки Землі* (термін П. Чучки), тобто не створених людськими руками, виявлених у текстах пам'яток української мови XVI – XVIII ст. (рукописних та опублікованих) на основі фундаментальних картотек: картотеки „Словника української мови XVI – першої половини XVII століття” (далі – КСУМ XVI – XVII) і картотеки „Історичного словника українського язика” Євгена Тимченка (далі – КТ), які зберігаються в Інституті українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України (м. Львів), а також у Документах Брацлавського воєводства 1566 – 1606 років [ДБВ 2008].

Мета статті – частково представити дві основні лексико-семантичні групи географічних апелятивів староукраїнської мови (загальні назви та конкретні найменування) і виявити шляхи її формування.

Більшість географічних номенів XVI – XVIII ст. – праслов'янського походження, вони формують ядро староукраїнської географічної лексики. До цього лексичного пласту належать, зокрема, слова **БАГНО** ‘багно, драговина, мочар’ (именя наши... зъ озерами... болотами, багнами – ұрожому пану Якубови Миклашевскому [1596 КСУМ XVI – XVII]), **БОЛОТО** ‘болото, мочарі’ (На сеножа(ти) пе(р)ши(и) копе(ц) закопали,... ш(т) того ко(п)ця и лозы волоте(м), лозами и сеножа(т)ми на колодез [1570 КСУМ XVI – XVII]), **БОРЪ** ‘хвойний ліс, бір’ (приказѣмъ тобе, ажвы еси того борѣ его безправне рѣвати и пѣстошити не казала [Краків, 1543 КСУМ XVI – XVII]), **БРОДЪ** ‘бхід’ (А потом есми повел шт тогож бродѣ ...на шстров [Пісочне, 1541 КСУМ XVI – XVII]), **ВЕРТЕПЪ** ‘печера, ущелина’ (Вели на(с) к.нзи зваражськне до ве(р)тепа менячы бытти знаки каменьемъ складеные [1546 КСУМ XVI – XVII]), **ВОДА** ‘водний простір, вода’ (Проу(д)костю великою бѣжало все стадо по берегу в море и потонули оу водахъ [1556 – 1561 КСУМ XVI – XVII]), **ГАЙ** ‘гай, ліс’ (Маєт князь тот замок держати з лєсы и гайми и пасеками

[Городно, 1507 КСУМ XVI – XVIII]), гора ‘гора’ (Голосъ милого моего; а и тотъ то естъ пришлоъ скаючи по горахъ а перескакиваючи пагорки и холмы [поч. XVI ст. КСУМ XVI – XVIII]), горвь ‘пагорок, горб’ (Просто чере(з) поле ро(в)ниною... до го(р)ва крѹто(го)...// и ш(т) то(го) го(р)вька чере(з) долинь на дрѹги(и) горвь [1606 КСУМ¹⁶⁻¹⁷]), грань ‘межа’ (Шостый лист розездъный на перкнамене князя Ивана Четвертѣнского... который мѣлъ з дѣдом княжим князем Иваном Корецкимъ от имени своего Хлапотина, в котором грани меновите описаны от пяты, где ся звегла земля Корецкая, Звеголская, Хлапотинская [Володимир, 1571 КСУМ XVI – XVIII]), граница ‘межа’ (И князь Андрѣй повѣл исъ своими старци по гранем, привел к лѣсѹ до рѣчѹки до Лобанки, а рек: Потол мол граница [Острог, 1506 КСУМ XVI – XVII]), гуща ‘зарослі, гущавина’ (Чащъ: Гѹща, гѹствина лѣснаа, або гѹсты(и) лѣсъ [1627 КСУМ XVI – XVIII]), дѣбра ‘зарослі, гущавина’ (дв.дѣ пр(о)ркѣ реклѣ. всака дѣврѣ наполнитса и вси холъмы смѣратса [1489 КСУМ XVI – XVIII]), дѣброва ‘дѣброва’ (А хотар вышеписанным селом,... тым же поутѣм, та дѣбровою... до копанной могилы [Сучава, 1501 КСУМ XVI – XVII]), долъ ‘долина, діл’ (Ш(т)толь прывели насъ воинъцы... просто доломъ чере(з) шгороды Милянновъские до Боже Мѹки [1546 КСУМ XVI – XVII]), долина ‘долина’ (А хотарѣ... монастирѣ ... врѣхом дѣбровою, до где перехрест оу дорогахъ, на долини привещем,... по шбочи дѣбровою [Сучава, 1503 КСУМ XVI – XVII]), лѣс ‘ліс’ (А к томѹ дворѣ пола и сѣножати, лѣсы и дѣбровы...и зо всеми прихѹды, што коли к томѣ прислѹхаетъ мало и велико [Кошир, 1502 КСУМ XVI – XVII]), лѹг ‘лука’ (А маетъ шн тот замокъ нашъ... держати... зѣ ролами шраными и не шраными и с полами, з лѹгами, с паствами, с озери и зѣ ставы и зѣ волотами и сажавками и зѣ реками, текѹчими водами и зѣ нѹ шзѣдройми [Берестя, 1508 КСУМ XVI – XVII]), лѹка ‘лука’ (Михайло Павша... записалъ есми... селище Климятинъ... Макарью... и сѣ осетрими лѹками, и сѣ езы и сѣ езовищи, сѣ пасѣками и сѣ пасѣчищи, и сѣ Шѹлскимъ входомъ... езы или бобровын гоны, или потому жѣ озера и затоны(!), со всеми шходы и прихѹды, какъ што изштаринны кѣ томѹ Климятинѹ тягло и прислѹхало [Київ, 1512 КСУМ XVI – XVII]), могила ‘пагорб’ (А шт тѣх пол десѣтинныхъ... по горѣ, а горою тою по долинь великѹю то естъ шхматовская граница з нами... а шт могилы по рѣспѣте Торговицкое [Торговиця, 1527 КСУМ XVI – XVII]), морѣ ‘море’ (сталоса пакъ въ един д.нь, иже встоупилъ в корабль и оуч.нци его, и реч к нимъ переплыньмо на шн Поль моря, и поплыли на водоѹ [XVI ст. КСУМ XVI – XVII]), низина ‘низовина’ (Тогда земля была посредѣ влд невѣдома, тако желтокъ в посродкѣ тѣнца; но повелѣніемъ в.жїимъ, зѣвѣгла всюды в низины, на едино мѣсто [Почаїв, 1618 КСУМ XVI –

XVII]), озеро ‘озеро’ (Хто маєт ворти... albo сеножати albo при сеножатехъ лазни в чией пѣщи, тогда к озеру ехат из неводом волно, а собаки емѣ не брати и рогатины ани жадной стрелбы [1566 КСУМ XVI – XVII], островъ ‘острів’ (Продали есмо имѣне зо всѣми ихъ подачки и полаты, ... з озерици и з островы... и зо всею властностью [Володимир 1533 КСУМ XVI – XVII]), рѣка ‘ріка’ (Которыи мешчане киевскии привезутъ жита рекою, або сѣхимъ пѣтемъ, тогда вирано на кляшторъ отъ колоды по грошѣ, а отъ оспака по пѣнезю [Краків, 1511 КСУМ XVI – XVII]) та ін.

Незначна кількість географічних апелятивів потрапила в українську мову з інших мов. Це, зокрема,

- полонізми высопъ та виспа ‘острів’ (и коли есмо привѣгли къ якому(с) малому(с) выспови ледве есмо могли лодю удержати при коравли (XVI ст. КСУМ XVI – XVII)), Зо всѣ(х) сторонъ землѣ и выспъ мо(р)ски(х) до шного мѣста не(с)ного пристоупъ е(ст) певный [поч. XVII ст. КСУМ XVI – XVII]; яскиня ‘печера; нора’ Позосталыи по яскиняхъ, горахъ, вертепахъ, крыючіеся иноцы збиралися по отходъ ихъ. А видячи обители свои, мѣстца святын поपालены, понищены, зъ кгрѣнтѣ повыворочоны, братію повитѣю, полѣченѣю, кровь порозливанѣю, иныхъ въ полонъ поведеныхъ, – въ волѣзни сердца, со слезами и крикомъ великимъ, оплаковали (Острог, 1598 КСУМ XVI – XVII);
- тюркізми: байракъ ‘байрак’ (Отписую... предком моимъ все сенокосне и пахотные заходы и байраки [Чигирин, 1600 КСУМ XVI – XVII]), яръ ‘яр’ (По ярахъ страшне глѣбокихъ... нема нѣякого древа [1704 КТ]; Около оногo холма яри глѣбоки, и отъ моря страна крѣта [XVIII ст. КТ]);
- германізми вѣскидъ ‘гірський хребет; гори, бескид’ (нехай вѣдаютьъ запевне которыи колвекъ и в самомъ Римѣ... мешкають... и в землахъ што за Алпійскими... горами... albo за бескидами, аж и до Гадирѣ живѣ(т) [Київ, 1619 КСУМ XVI – XVII]), грѣнтъ ‘земельне володіння, наділ, ґрунт’ (постановиле(м) церко(в) и монасты(р) на кгрѣнтѣ мое(м) дѣди(ч)но(м) заложити [Топольниця, 1616 КСУМ XVI – XVII]);
- грецизми окианъ ‘великий простір солоної води, що оточує суходіл’ (И есть тоє окіанъ море над иншихъ морей славнѣйшое: во Гардинскіе горы соланыи сѣтъ ѥ дла тогw есть оно море над иншихъ славнw [серед. XVII ст. КСУМ XVI – XVII]; антра ‘печера’ (А дрѣгни вилѣчены w(т) шецована лю(д)скогw сами жили въ пѣстынахъ тилко съ звѣрми

земными, въ гврахъ и антрахъ земныхъ яскинахъ [Чернігів, 1646 КСУМ XVI – XVII]) успадковані зі старослов'янської мови.

Маючи в основі своїй праслов'янські етимони, українські географічні назви XVI – XVIII ст. набули власного звучання завдяки словотворчим засобам, що мають відповідники в інших слов'янських мовах: це, зокрема, суфікси **-ин-, -ник-, -ак- //-як-, -ек- //-єк-, -ок-, -к-**: **бүковина, низина, вызина, гүщавина, виноградникъ, глинникъ, березнякъ, дүбнякъ, берестокъ, валокъ, вербокъ, ровокъ, гаекъ, горбокъ, дүбровъка, кглинка, долинка**; префікси **од-, от-, па-, пере-** : **однвга, отнвга, пагорбокъ, перелѣсокъ**. Чимало географічних назв утворено безафіксним способом, найчастіше – від префіксальних дієслів, наприклад: **обрүбъ, запүстъ, завалъ, протокъ, проходъ, спадъ, үпүстъ, үстүпъ** та ін. Унаслідок широкої бази словотвірних елементів постали численні словотвірні ряди на позначення однієї й тієї ж реалії, наприклад: **гүстина** 'зарослі, гушавина', **гүщавина** 'тс.', **гүствина** 'тс.', **гүщакъ** 'тс.', **гүщъ** 'тс.', **гүща** 'тс.' [СУМ XVI – XVII, VII: 121 – 124].

Продуктивним способом збагачення староукраїнської лексики на позначення географічних об'єктів було переосмислення. В опрацьованих текстах знайдено кілька номенів, які виникли саме таким шляхом. Наприклад: **ворота відгалүження ріки; віднога' (бвн(д)чатъ натоүралиствоє, ижъ нилъ щоро(к) покропл#ючи всего єгиптоү страны, седма w(т)ногами албо воротами впадаєтъ в вки#нъ** [поч. XVII ст. КСУМ XVI – XVII], **выспа земля' (доброднєви своєму wглядан# любои оүтнхи з милого потомства, и по промешканю спокойно(мъ) веспол з Малжонкою доброднїкою моєю, до волн Б.жен на той мнзерной выспн выгнань# нашего, в н.в(с)ной оүтншной радостной w(т)чизнн внчнои короны wтриман#, дєдикию** [Львів, 1631 КСУМ XVI – XVII].

Увагу привертають загальні назви угідь чи земельних володінь, які в межах досліджуваної тематичної групи формують окрему лексико-семантичну групу на противагу поданим вище словам – назвам конкретних географічних об'єктів. Сюди належать давні найменування, в основі яких – виключно праслов'янські етимони (окрім германізму **гүнтъ**, про який ішлося вище), наприклад: **добра** (панъ тимко и па(н) ва(с)ко кторы ся записю(т) шьрон(н)є на добра(х) свои(х) застүпити w(т) приятеле(в) свои(х) а па(н) петръ волєнь тоє даровати и продати [Львів, 1592 КСУМ XVI – XVII]), **землѣ** (дал ємү до воли и ласки н.шоє г.дрьское земли пүстовское селище, названое шметинцы, с пасекою того сєелища шметинского, лежачое в повете Браславском шьапол реки шметинки [ДБВ 2008 : 176]), **прилеглости** (в тых местечкахъ и селахъ wселыми, и з ихъ повинностми, зо всеми тых добръ кгүнты, прилеглостми и пожитками [ДБВ 2008 : 761]), **приналежности** (и зо всеми повинностми их, также з кгрүнтами и принадлежностми вскими, к тому имене его млсти прислүхаючими

[ДБВ 2008 : 721]) та ін. Виявлено їх переважно в пам'ятках ділового стилю: у заповітах, дарчих грамотах, у записах книг міського суду тощо.

Увійшовши до цієї лексико-семантичної групи, такі назви об'єдналися на основі характерної ознаки – множинної форми. Деякі з них утворюють у парадигматиці антонімічні пари, зокрема в поєднанні з прикметниками-кваліфікаторами, як-от: **добра рұхоме – добра лежачые** (**Зо всѣх добръ твоих, лежачих и рұхомых, приказуемо** [ДБВ 2008 : 823]), **речи рұхомые – речи нерұхомые** (**Ѹста(в)уемъ те(ж) и(ж) имени (в)сакиє иные речи лежачие и рұхомие не маеть быти прокураторо(м) жаде(н) чужоземець. А ве(д) же кому идеть в го(р)ло або в че(ст) в таково(и) речи ко(ж)ды(и) можетъ себе прокуратора не вселого мети и шт себе Ѹстановити** [1566 КСУМ XVI – XVII]), де перші словосполучення стосуються належних панові людей, худоби, а другі відповідно – земель, лісів, ставів тощо.

Отож, назви ландшафту є важливою частиною українського лексикону й належать до його найдавніших пластів. Запропонована розвідка є перспективною з огляду на те, що це є перша спроба комплексно дослідити географічні апелютиви староукраїнської мови.

Література

Білінська 2010 – Білінська Л. Місцеві географічні терміни у покутських та західнополіських говірках / Л. Білінська // Західнополіські говірки в просторі і часі: Волинь філологічна: текст і контекст. – Луцьк, 2010. – Вип. 9. – 280 с.; **Громко 2000** – Громко Т. В. Семантичні особливості народних географічних термінів Центральної України (на матеріалі Кіровоградщини) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук : спец. 10.02.01 „Українська мова” / Т. В. Громко. – Кіровоград, 2000. – 18 с.; **Данилюк 1999** – Данилюк О. К. Регіоналізми у складі географічної лексики Волині / О. К. Данилюк // Slavica та baltica в ономастиці України. – К., 1999. – С. 78 – 90; **Данилюк 2000** – Данилюк О. К. Географічна термінологія Волині : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук : спец. 10.02.01 „Українська мова” / О. К. Данилюк. – К., 2000. – 18 с.; **ДБВ 2008** – Документи Брацлавського воєводства 1566 – 1606 років / упоряд. : М. Крикун і О. Піддубняк. – Л. : НТШ, 2008. – 1217 с.; **Марусенко 1968** – Марусенко Т. А. Матеріали к словарю украинских географических апеллятивов / Т. А. Марусенко // Полесье (Лінгвістика. Археологія. Топоніміка). – М. : Наука, 1968. – С. 206 – 255; **Німчук 1983** – Історія української мови. Лексика і фразеологія / редкол. : В. М. Русанівський (відп. ред.), В. Л. Карпова, В. В. Німчук, І. П. Чепіга. – К. : Наук. думка, 1983. – 743 с.; **Німчук 2002** – Німчук В. В. Про українську псевдонімію та криптонімію / В. В. Німчук // Укр. мова. – 2002. – № 2. – С. 30 – 58; **Подольская 1988** – Подольская Н. В. Словарь русской ономастической терминологии / Н. В. Подольская. – 2-е изд., перераб. и доп. – М. : Наука, 1988. – 192 с.; **Посацька-Черняхівська 1995** – Посацька-

Черняхівська Є. М. Топонімічні ландшафтні назви / Є. М. Посацька-Черняхівська // Питання українського мовознавства. – Л., 1995. – Кн. 3. – С. 164 – 169; **Рудницький 1962** – Рудницький Я. Географічні назви Бойківщини / Я. Рудницький // Українська Вільна Академія Наук. Сер. : Назвознавство. – 1962. – Ч. 23 – 24. – 246 с.; **Сіденко 2003** – Сіденко Н. П. Географічна апелювативна лексика східностепових говірок центральної Донеччини : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук : спец. 10.02.01 „Українська мова” / Н. П. Сіденко. – Донецьк, 2003. – 25 с.; **СУМ XVI – XVII** – Словник української мови XVI – першої половини XVII століття / Ін-т українознавства ім. І. Крип’якевича НАН України ; відп. ред. Д. Г. Гринчишин. – Л. : Ін-т українознавства ім. І. Крип’якевича НАН України, 1996 – 2008. – Вип. 1 – 15 (видання незавершене); **Сокіл 2008** – Сокіл Н. Народна географічна термінологія Гуцульщини та Бойківщини / Н. Сокіл // Вісн. Прикарпат. ун-ту. Філологія (мовознавство). – Івано-Франківськ, 2008. – Вип. XIX – XX. – С. 43 – 46; **Ткач 1959** – Ткач Ф.Є. До характеристики словникового складу мови українських ділових документів середини XVII ст. (назви навколишньої природи і людини) / Ф. Є. Ткач // Праці Одеського університету. – Т. 149. – Сер. філологічних наук. – О., 1959. – Вип. 9. – С. 227 – 228; **Толстой 1969** – Толстой Н. И. Славянская географическая терминология: Семасиологические этюды / Н. И. Толстой. – М. : Наука, 1969. – 262 с.; **Худаш 1962** – Худаш М. Л. Ландшафтні назви в пам’ятках української актової мови XIV – XV ст. / М. Л. Худаш // Дослідження і матеріали з української мови. – К., 1962. – Т. 5. – С. 143 – 157; **Чучка 1981** – Чучка П. П. История становлення української географічної номенклатури : автореф. дис. на соиск. учен. степ. канд. філол. наук / П. П. Чучка. – Киев, 1981. – 24 с.; **Hrabec 1950** – Hrabec S. Nazwy geograficzne Huculszczyzny / S. Hrabec . – Kraków, 1950. – 264 s.

Слободзяник О. З. Географічні апелювативи – питомі й запозичені – в староукраїнській мові

У статті представлено дві основні лексико-семантичні групи географічних апелювативів староукраїнської мови: загальні назви та конкретні найменування, частково проведено семантичний, хронологічний і словотвірний аналіз назв натурогенних об’єктів географічної оболонки Землі, тобто не створених людськими руками, що дає можливість простежити значення слів та шляхи їх формування. Дослідження проведено на матеріалі текстів пам’яток української мови XVI – XVIII ст. (рукописних та опублікованих).

Ключові слова: лексема, етимон, географічна назва, староукраїнська мова.

Слободзяник О. З. Географические апеллятивы – исконно украинские и заимствованные – в староукраинском языке

В статье частично представлены две основные лексико-семантические группы географических апеллятивов староукраинского языка: общие названия и конкретные наименования, проведен семантический, хронологический и словообразовательный анализ названий натурогенных объектов географической оболочки Земли, то есть не созданных человеческими руками, что дает возможность проследить значение слова и пути его формирования. Исследование проведено на материале текстов памятников украинского языка XVI – XVIII вв. (рукописных и опубликованных).

Ключевые слова: лексема, этимон, географическое название, староукраинский язык.

Slobodzyanyk O. Z. Geographical Appealatives – Specific and Borrowed – in the Old Ukrainian Language

In the article it is represented two main lexico-semantic groups of geographical appealatives in the old Ukrainian language: general names and specific nominations, partly it was conducted semantical, chronological and word-formation analysis of names of nature genetic object of the geographical cover of Ears, that is to say, not made by people's hand, and that gives possibility to observe meaning of words and ways of their forming. The research was conducted on the material of text of old Ukrainian monuments of XVI – XVIII c. (handwritten and published).

Key words: lexeme, etymon, geographical name, the old Ukrainian language.

Стаття надійшла до редакції 01. 11. 2012 р.

Прийнято до друку 21. 12. 2012 р.

Рецензент – к. філол. н., доц. Ніколаєнко І. О.

Л. В. Туленинова (Луганск)

УДК 81'23

**О ГЕНДЕРНОЙ СОСТАВЛЯЮЩЕЙ КОНЦЕПТОВ
„ЗДОРОВЬЕ” И „БОЛЕЗНЬ”
(НА МАТЕРИАЛЕ АНГЛИЙСКОГО И РУССКОГО ЯЗЫКОВ)**

Человеческая личность, находящаяся в центре усиленного внимания в рамках антропоцентрического подхода к языку, обладает рядом параметров, которые, являясь культурно обусловленными, находят свое отражение в языке. Одним из таких параметров является гендер [Кирилина 2002: 239]. Исследованиями особенностей проявления гендера в языке занимались и занимаются многие ученые (Е. Горошко, О. Йокояма, О. Каменская, А. Кирилина, Х. Котхофф, О. Рябов и многие